

Гжегож Касдепке Детектив Ниточка

ДЕТЕКТИВ НИТОЧКА

Детектив Ниточка - це персонаж симпатичний, але водночас дивакуватий. Ось хоча б таке: він вирішив боротися зі злочинцями за допомогою... уявіть собі... кактуса! Кактус та інтелект - ось яка зброя нашого героя. І зброя, треба додати, надзвичайно ефективна. Книжка, яку ти, Дорогий Читачу, зараз розгорнув, незвичайна - адже ти будеш мати змогу разом з детективом Ниточкою шукати відповіді на всі загадки, що тут описані. Чи розгадав ти їх правильно, зможеш дізнатися, зазирнувши в кінець книжки. Але не засмучуйся, якщо твої здогадки відрізнятимуться від відповідей - детектив Ниточка теж не відразу став детективом. А якщо збігатимуться - вітаю! Хто знає, можливо, саме ти допоможеш колись детективу Ниточці розплутати одну з таємниць? Захоплюючих тобі пригод!

Автор

Загадка перша, або Де мої шкарпетки з дельфінами?

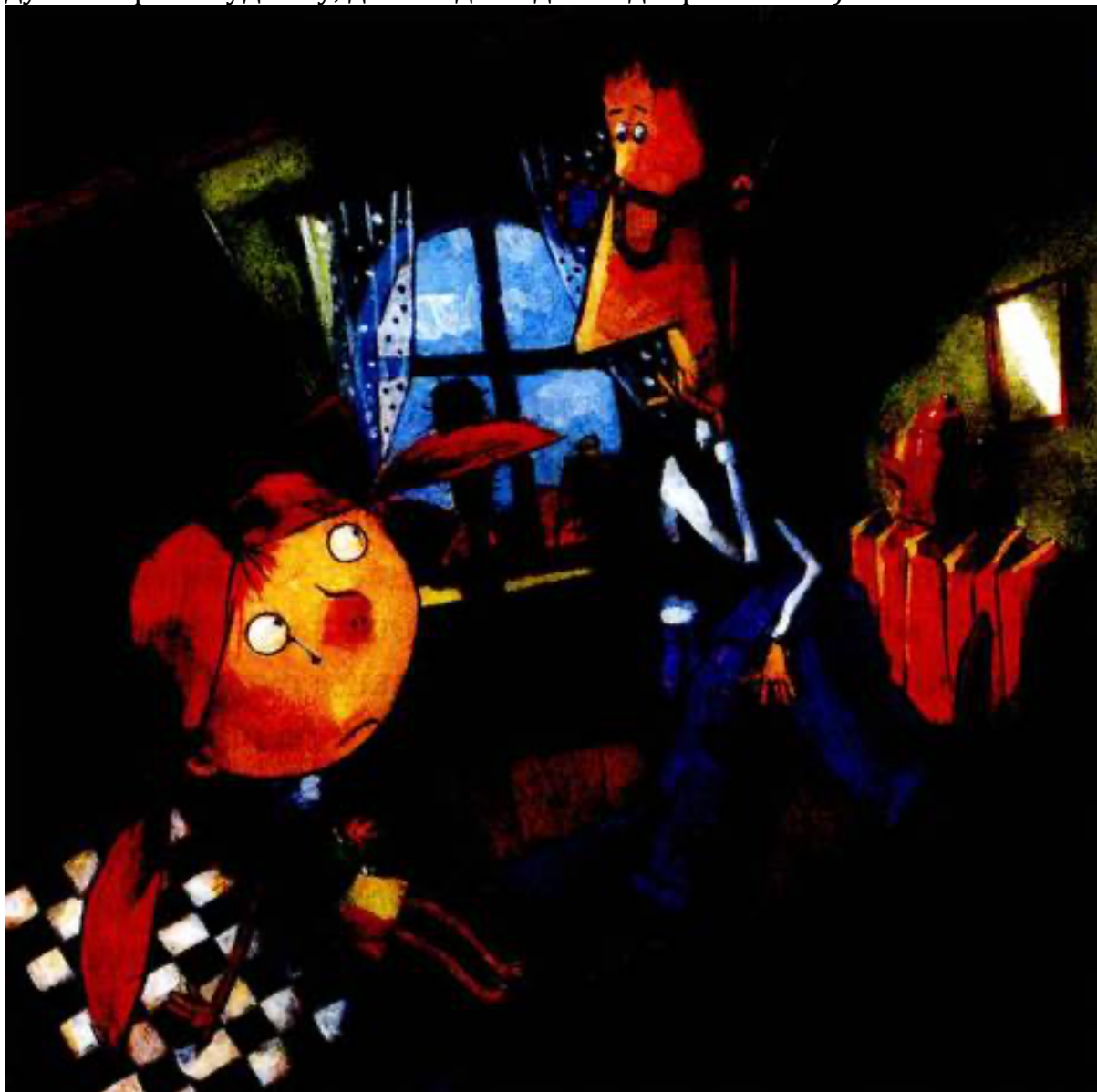

Детективне агентство «Рожеві Окуляри» зовсім маленьке. Поміщається в ньому тільки кактус, який стоїть на підвіконні (іншої зброї детектив Ниточка не має), мініатюрний столик з намальованою поверх шахівницею, два складані стільці для рибалки, електричний чайник (який, напевно, зіпсувався, адже ось уже два тижні детективу ніяк не вдається закип'ятити в ньому воду) і сам Ниточка - власник і працівник агентства «Рожеві Окуляри». А більше сюди нічого не може втиснутися, навіть відвідувач - хіба що всередині якраз не буде детектива Ниточки (питання тільки, навіщо тоді мав би хтось приходити?). Проте, на думку детектива, це зовсім не проблема. До нього і так майже ніколи ніхто не звертається. Часто він сам натрапляє

на загадки, які настільки цікаві, що залишити їх без уваги просто неможливо.

Хоча... іноді все ж хтось стукає у рожеві двері агентства. Найчастіше - це діти (лише вони сприймають детектива Ниточку серйозно). Так було і цього разу.

- Добрий день... - пробелькотіла маленька заплакана дівчинка. - Мене...
- Тебе звати Оксанка, - перебив її детектив Ниточка, - живеш на два поверхи нижче... (Агентство «Рожеві Окуляри» розташоване на горищі дуже старого будинку, де всі одне одного добре знають).

- Так... - сказала Оксанка, -... І в мене пропали шкарпетки з дельфінами... Тільки тепер детектив помітив, що дівчинка в капцях на босу ногу.

- Як це? - здивувався Ниточка. - А вони були в тебе на ногах, коли пропали?

- Ні... - Оксанка шморгнула носом. - Саме хотіла їх одягнути і виявилось, що... зникли!

Детектив Ниточка зрозумів: якщо він негайно щось не вигадас, Оксанка своїми слізьми залле весь будинок. Отже, він втягнув живіт і запросив Оксанку всередину - діти тут ще якось поміщались.

- Це були шкарпетки від бабці Дани... - Оксанка ледве стримувала сльози.
- З дельфінами... Мої улюблені... Вчора я їх носила, і позавчора я їх носила, і позапозавчора я їх носила... І сьогодні теж хотіла, але... пропали! - цього разу Оксанка розплакалась не на жарт.

- Знаю! - детектив Ниточка раптом підстрибнув. - Ходімо!

Як виявилось, їм не довелося далеко іти. На цьому ж горіщі, зовсім поруч з агентством «Рожеві Окуляри», був маленький коридорчик з двома дверима: одні приваблювали табличкою «Туалет», а за іншими знаходилася «Сушарка», куди й подався детектив. Тут, поміж білих простирадл, посеред рукавів і шарфів висіли...

- Мої шкарпетки з дельфінами! - вигукнула щаслива Оксанка.

- От бачиш... - посміхнувся Ниточка. - До цього, мабуть, причетна твоя мама...

І знаєте, що найцікавіше?

Він мав рацію.

А ти вже здогадався, чому детективу Ниточці спало на думку шукати шкарпетки з дельфінами саме там?

Загадка друга, або Куди подівся пісок?

Того дня детектив Ниточка був зовсім не в гуморі. Та й чого ж його радіти, коли вже хтозна-скільки часу він не отримував ніяких доручень. Жителі будинку, на горіщі якого розташувалося детективне агентство «Рожеві Окуляри», вважали власника (і єдиного працівника агентства) справжнім диваком. Тому і зверталися за допомогою до нього дуже рідко. Звісно, якщо раптом треба було знайти хом'яка або вкрадені вітром хустинки, тоді детектив Ниточка був просто незамінним - принаймні на думку дітей, які приходили до нього у таких справах. Однак важко вижити, шукаючи хом'яків, які пропали! Тим паче, що єдиною винагородою, на яку міг розраховувати детектив у подібних випадках, було: «Дякую!» До всього цього виявилось, що в детектива Ниточки є конкурент. Та ще й кількома поверхами нижче.

Одного дня на дверях підвалу з'явилась табличка з написом: «Детективне агентство «Чорновидець». Власником його був детектив Мартв'як - товстий незграбний чоловік із похмурим поглядом. Він саме крутився у дворі, наглядаючи за робітниками, які займались ремонтом підвалу. Мартв'як рахував мішки з цементом, тачки з піском, коробки з плиткою, відра з фарбою і постійно всіх підганяв, мріючи якнайшвидше засісти в своєму новому офісі.

І справді детективу Ниточці не було чому радіти... Невеселі думки Ниточки перервав ледь чутний стук у двері. За хвилю посеред нестерпно тісного агентства «Рожеві Окуляри» стояла

заплакана Іванка з першого поверху: однією рукою вона тримала лопатку, другою -відерце з пасочками.

- Хтось... вкрав... пісок... - схлипувала дівчинка. -З пісочниці!..

- Оце так! - детектив Ниточка здивовано поглянув на дівчинку. І кому потрібен пісок з пісочниці? Часом траплялось, що хазяїн kota чи власник акваріуму брали трішечки піску, але щоб забирати все відразу?! І раптом детектив підскочив і радісно вигукнув:

- Знаю!

За кілька секунд детектив уже був у пісочниці.

- І як вам не соромно! - гнівно промовив, дивлячись то на детектива Мартв'яка, то на робітників, які саме змішували пісок з цементом.

- Про що йдеться? - буркнув Мартв'як.

- Ви обкрадаєте дітей! - вигукнув детектив Ниточка. - І ви ще називаєте себе детективом?! Прощу негайно повернути пісок у пісочницю!

Мартв'як подивився на детектива Ниточку так, наче хотів сказати: «Я ще тобі покажу!» Але не промовив жодного слова, лише знизав плечима і буркнув робітникам, щоб роздобули пісок деінде.

Але тепер вже було зрозуміло, що детектив Ниточка навряд чи стане його другом.

Як гадаєш, звідки детектив Ниточка дізнався, що трапилося з піском із пісочниці?

Загадка третя, або Про сором!

Детектив Ниточка забіг у під'їзд і старанно зачинив за собою двері. Бр-р-р, як холодно! Перший такий холодний ранок цієї осені. Мабуть, вже треба буде дістати з шафи шапку, шарф і рукавички.

Тільки приклав руки до батареї, яка була ледь теплою, коли раптом почув роздратований голос пані Маєвської з першого поверху.

- Це просто сором! - кризь причинені двері було чутно, як лютує пані Маєвська. - Маємо двох детективів у будинку, а гультаї роблять все, що їм тільки заманеться!

Детектив Ниточка відчув, що червоніє. Зупинився перед дверима пані Маєвської, голосно кашлянув для годиться і постукав.

- Прощу! - запросила пані Маєвська.

Детектив зайшов до кімнати і побачив постать пані Маєвської на тлі балконного вікна. Вона не особливо звертала увагу на детектива, а перехилившись через балкон, голосно кричала:

- Хулігани! Вам аби все нищити та псувати! А навіщо, заради чого? Хоч би забрали, але ж ні: знищили і втекли! Ось і вся розвага!..

- Пані Маєвська, що трапилось? - запитав детектив Ниточка, зупиняючись біля розлюченої сусідки.

- Що трапилось, що трапилось? - фиркнула пані Маєвська. - Тільки і вмієте питати: «Що трапилось? », більше нічого! І ви, і цей ваш товариш, Мертв'як!

- Мартв'як, - виправив її детектив Ниточка. - І зовсім він не мій товариш! Пані Маєвська байдуже знизала плечима.

- Мартв'як чи Мертв'як - все одно, - сказала категорично. - Теж мені детективи! Навіть звичайні хулігани вас не бояться! Це мусив би бути найбезпечніший будинок у світі, а ось - прошу! -вказала пані Маєвська на балкон.

Тільки тепер детектив Ниточка помітив, що на балконі посеред глиняних черепків були розкидані хризантеми -їхні стебла вмерзли в напівпрозорі шматочки льоду.

- Напевно, каменем розбили, або чимось таким... -мимрила пані Маєвська. - Купила я вчора такі гарні хризантеми! Дешеві були, але гарні.

Подумала: «Якраз згодяться: занесу сьогодні на кладовище, поставлю у вазу на могилі чоловіка», - і подивіться, що вони нарobili!

Детектив Ниточка уважно придивився до черепків, у яких можна було впізнати фрагменти вази. Але як не шукав очима бодай маленького камінця, нічого так і не виявив.

- І не соромно вам? - продовжувала бурчати пані Маєвська. - У вас під носом такі речі відбуваються! А цей... як його там... Мертв'як...

- Мертв'як, - автоматично виправив детектив Ниточка.

- Мертв'як, - аніскілечки не збентежившись, продовжувала пані Маєвська, - був тут хвилину тому. Він хоча б пообіцяв, що знайде цих негідників! А ви що?! Тільки стоїте та гав ловите! І це таким має бути детектив?!

Детектив Ниточка ще раз виглянув на балкон, задумався, а потім... пирснув зі сміху.

- Мертв'як пообіцяв їх знайти? - перепитав, хитро посміхаючись. - Справді? Я б хотів на це подивитися!

Пані Маєвська аж губи надула від обурення: «Ні, це вже занадто! » Однак не встигла нічого сказати, бо детектив приклав палець до губ.

- Пані Маєвська, чи знаєте ви, яка температура була сьогодні вночі? Мінус вісім градусів! Це перша така холодна ніч! І я впевнений, що Мертв'як нікого не знайде! Тому, що ніхто тут не винний!

- То що ж, хочете сказати, що взяло і само тріснуло?! - вигукнула пані Маєвська.

- Якщо хочете знати, саме так! - відповів детектив Ниточка і пішов до свого агентства.

Що ж - гадаю, нікого не здивує той факт, що і на цей раз детектив Ниточка мав рацію. Але чому ж тріснула ваза, в якій пані Маєвська тримала на балконі хризантеми? Здогадалися?

Загадка четверта, або Хто зіпсував годинник?

Детектив Ниточка саме піднімався на горище будинку, в якому було розташоване його детективне агентство «Рожеві Окуляри», коли раптом із-за дверей квартири на третьому поверсі він почув дитячий вереск та плач. Далі ключ у дверях повернувся і з квартири вибігла заплакана Оксанка. За нею вискочив її розгніваний брат Дмитрик (він вже ходив у третій клас і був старший від неї аж на три роки).

- Куди ти пішла?! - крикнув Дмитрик. - Ану, негайно повернись!
- До детектива Ниточки! - вигукнула заплакана дівчинка. І не звертаючи уваги на детектива, який стояв, узявшись за поручні, побігла нагору. Детектив Ниточка відкашлявся і уважно подивився на Дмитрика. Хлопець, здавалось, здивувався його появі. Спершу, як і Оксанка, він

зовсім не звернув уваги на худорляву постать, яка піднімалася сходами. Але здивування швидко перейшло у радість - Дмитрик щиро посміхнувся детективу Ниточці.

- Оце у вас нюх! - сказав він. - Ми щойно про вас говорили! А батько ще каже, що з вас детектив ніякий, а просто ви... - але раптом збентежився, так і не сказавши.

- Божевільний, так? - зітхнув детектив Ниточка. - Знаю, що про мене говорять дорослі.

Дмитрик не підтвердив, але й не заперечив. Хвилину постояли мовчки, міряючи один одного поглядом.

- То що у вас трапилось? - запитав нарешті детектив Ниточка.

- Йдеться про годинник, - Дмитрик раптово спохмурнів. - Я і батько збираємо різні старовинні предмети. І вчора дідусь подарував нам свого старого кишенькового годинника на ланцюжку...

- Знаю, який це годинник, - перебив його детектив Ниточка.

Дмитрик глянув на нього з повагою і продовжив:

- Цей годинник колись був власністю мого дідуся. Але він і досі працює. А точніше, працював досьогодні. Оксанка вирішила показати його своїм подружкам, і годинник перестав працювати. Вони його зламали! -

Дмитрик аж стиснув від злості губи.

Детектив Ниточка пошкріб потилицю. Він справді не знав, чим можна тут зарадити. На його думку, годинник найкраще було б віддати в ремонт, а не заносити в детективне агентство.

- Але злить мене найбільше те, що Оксанка взагалі відмовляється визнавати свою вину! - вигукнув Дмитрик. - Каже, що не дозволяла своїм подружкам навіть торкнутися годинника! А насправді, мабуть, просто боїться, що на ремонт їй доведеться вийняти гроші зі своєї скарбнички!

- І тепер ти хочеш, щоб я довів... - почав детектив Ниточка.

- Саме так, - що Оксанка справді винна! - закінчив Дмитрик.

- А Оксанка хоче... - розмірковував далі детектив.

- Щоб ви довели протилежне, - буркнув Дмитрик.

Детектив Ниточка поглянув на хлопця. Гм, це справді починає бути цікавим...

- А де цей годинник зараз? - запитав згодом.

- В Оксанки, - відповів Дмитрик. - Вона так мені його й не повернула.

Детектив Ниточка зітхнув і попрямував нагору.

Оксанка сиділа на сходах перед дверима детективного агентства «Рожеві Окуляри». Побачивши детектива Ниточку, вона відразу підвелася, але була така заплакана, що не змогла промовити жодного слова. Дівчинка мовчки вийняла з кишені годинник і віддала його детективу.

- Так-так... - пробубонів Ниточка, роздивляючись годинник з усіх боків. - Що в нас тут?

- Я нічого не робила! - поскаржилась Оксанка. - Це, напевно, Дмитрик сам поламав, а зараз хоче все звалити на мене!

Детектив Ниточка приклав годинник до вуха.

- Ні Дмитрик тут не винен, - сказав він за хвилинку, - ні ти... - додав з посмішкою.

- То хто ж його тоді зіпсував? - здивувалися діти.

- А я хіба казав, що він поламаний? - засміявся детектив Ниточка. - Якщо так, я збрехав, тому що він неушкоджений. Тільки колись годинники трішечки відрізнялися від теперішніх, на батарейках... Дідусь вам про це не розповідав?

Детектив Ниточка мав рацію. Годинник був неушкоджений. Ні Оксанка, ні Дмитрик, ні батько його не ламали. Що ж тоді трапилося насправді?

Загадка п'ята, або Звідки цей ліс?

Детектив Ниточка - найкращий детектив у світі (принаймні, на думку дітей). Але, попри це, інколи минають цілі тижні, доки хтось таки постукає в двері детективного агентства «Рожеві Окуляри» і доручить детективу яке-небудь завдання. Інший детектив на місці Ниточки вже б давно замислився, чи варто в такому випадку взагалі бути детективом, але він уперто не здавався. Коли період вимушеного безробіття йому аж надто дошкуляв; коли набридало постійно дослухо-вуватися, чи раптом не підіймається який замовник дерев'яними сходами на горище; коли відчував, що ось-ось зачахне з нудьги, тоді детектив Ниточка перетворювався на замовника Ниточку. Він сам у себе, тобто у детектива Ниточки, просив розплутати справу, яка турбувала замовника Ниточку, тобто знову ж таки себе.

Так було і цього разу.

- Ще хвилинка, і засну... - детектив Ниточка позіхнув, підійшов до невеликого віконця у похилій стелі горища і... аж здригнувся від здивування! А потім швидко надів капелюха, вийшов з агентства і перетворився на замовника Ниточку.

- Стук, стук! - постукав замовник Ниточка.

- Прошу! - відповів детектив Ниточка.

Замовник Ниточка відчинив двері і зупинився перед столиком, за яким зазвичай сидить детектив Ниточка.

- Доброго дня, - тихо сказав замовник Ниточка, - чи могли б ви знайти для мене трішки часу? - не чекаючи відповіді, клієнт Ниточка сів на місце детектива Ниточки і відразу в нього ж і перетворився.

- Звичайно, - відповів детектив Ниточка. - Чим я можу вам допомогти? Детектив Ниточка підхопився з-за столика, став у дверях і перетворився на замовника Ниточку.

- Бачите... - невпевнено почав замовник Ниточка. - Я трішки збентежений...

Замовник Ниточка стрибнув за столик і знову став детективом.

- Сміливіше! - підбадьорив детектив Ниточка, - я обіцяю зберігати все в таємниці. Те, що почую, залишиться тільки між нами.

Не минуло й секунди, як у дверях агентства знову з'явився замовник.

- Ви знаєте, - стурбовано продовжив, - у мене таке враження, що я збожеволів.

Потім він сів за столик і миттєво перевтілювався в детектива Ниточку.

- Ви збожеволіли? - здивовано запитав детектив. - Як на мене, зовсім не схоже на те.

- Однак, це правда, - зітхнув замовник Ниточка. - Так, принаймні, мені здається

- Якісь особливі ознаки? - детектив Ниточка нахмурило брови.

- Привиди! - прошепотів, червоніючи, замовник. - Або, інакше кажучи, оптичний обман. Хвилину тому, коли я визирнув з вікна, в мене склалось враження, що на вулиці перед моїм будинком виріс ліс. Але це ж неможливо, правда?

Детектив Ниточка уважно подивився на замовника Ниточку, а потім підвівся і підійшов до вікна.

- Гм... - почувся повен задуми голос. - А яке сьогодні число?

- Двадцять шосте грудня, - підказав замовник Ниточка.

- А скажіть: ліс, який ви бачили, - продовжував детектив Ниточка, - був листяним чи, може, хвойним?
- Хвойним! Без жодних сумнівів! - сказав замовник Ниточка.
Детектив Ниточка пошкріб потилицю.
- У мене для вас чудова новина, - заявив за хвилинку-другу. - Ви повністю здорові!
- Справді?! - зрадів замовник Ниточка. А потім підбіг до детектива, на radoщах розцілував його в обидві щоки і вибіг із агентства, ні про що більше не запитуючи.
- Агов! - скрикнув приголомшений детектив Ниточка. - А мій гонорар?! Але коли відчинив двері в коридор, там уже нікого не було.
- От і маєш! - роздратовано буркнув детектив Ниточка. - Знову клієнт без грошей!
Потім важко зітхнув і повернувся на своє місце.
Детектив Ниточка справді мав рацію, коли стверджував, що замовник Ниточка не божевільний - навіть якщо бачив ліс, який росте на вулиці. Як ти гадаєш, звідки ця впевненість?

Загадка шоста, або Хто хоче розізнити Юхима Тимофійовича?!

Попри те, що детектив Ниточка розплутав у своєму житті багато загадок, він ніколи не міг впевнено відповісти на одвічне питання - коли знову отримає доручення?! Коли зможе помірятися силою з якоюсь таємницею? Інакше кажучи - коли перестане бути безробітним і почне заробляти гроші?! Навіть такий худий детектив, як Ниточка, мусить час від часу щось їсти - а кожен знає, що важко робити покупки, маючи порожній гаманець. Однак бували тижні, коли ніхто (а це означає - зовсім ніхто!) не стукав у двері детективного агентства «Рожеві Окуляри». Навіть діти (від яких, звичайно, не взяв би ні копійки, але іноді вони пригощали його цукерками і шоколадом)! Яка ж була радість детектива Ниточки, коли одного чудового березневого вечора у двері агентства не просто постукали, а навіть голосно загрюкали. За хвилину двері відчинились, і на порозі з'явився захеканий Юхим Тимофійович, двірник.

- Рятуйте! - зойкнув Юхим Тимофійович, спираючись на дерев'яну лопату. - Немає сил з цими шмаркачами!
Детектив Ниточка здивовано поглянув на нього. Мешканці будинку, в якому на горіщі розмістилося детективне агентство, знали Юхима Тимофійовича, постійно зайнятого вусаня, як людину, яка любить спокій і порядок. У такому стані, як тепер, його важко було навіть уявити.
- Вони роблять це навмисно! - нарікав Юхим Тимофійович. - Цілими днями розчищаю доріжки, посипаю їх піском. Але досить мені лише на хвилину піти додому, як усе знову засипане снігом!

Загадка сьома, або Тридцять сім і п'ять!

Детектив Ниточка відранку намагався закип'ятити воду. На жаль, це виявилось зовсім непросто. По-перше, електричний чайник детектива Ниточки зіпсувався ще півроку тому. А по-друге, якраз у цей день відключили опалення. «Що спільного між одним та іншим?» - відразу запитає здивований читач.

Ой, виявляється, є спільне...

Як відомо, детектив Ниточка може собі дати раду в будь-якій ситуації. Коли кілька місяців тому він виявив, що вода в чайнику ще й досі холодна (хоч кип'ятить він її вже більше двох тижнів), не розгубився (як учинили б більшість людей на його місці - хоч би і детектив Мартв'як), а негайно поставив чайник на гарячу батарею. Таким чином, всього за якісь три години детектив Ниточка підігрів воду. Може, не настільки, щоб заварити міцний чай - але, якщо на те пішло, детектив не надто полюбляв міцний чай. Слабкий, ледве теплий чай, на його думку, так само смачний, як і добре заварений, гарячий. А крім того, - скільки детектив Ниточка електроенергії зекономив, відколи зламався його електрочайник! Ого! Аж порахувати важко! На жаль (або на щастя), прийшла весна, опалення відключили - і детектив Ниточка був змушений вигадати новий спосіб підігрівання води.

- Може, поставити чайник на сонці?... - бурмотів собі під носа, кружляючи детективним агентством «Рожеві Окуляри». - А може, покласти його під пахву, як термометр? Якби вдалось підігріти воду до температури тридцять шість градусів, це вже було б щось!

Однак, хвилинку поміркувавши, відкинув цю концепцію - перспектива тримати чайник під пахвою декілька годин не здалась детективу Ниточці привабливою. Тим паче, він пообіцяв батькам Оксанки і Дмитрика, що буде час від часу заглядати до їхніх дітей: батько симпатичних малих мешканців третього поверху поїхав на два дні до Львова, а мама сьогодні повинна повернутися з роботи пізно ввечері. Єдина людина, яку могли попросити наглядати за Оксанкою і Дмитриком, був детектив Ниточка. Діти його любили - це по-перше. А по-друге, детектив Ниточка майже весь час перебував у будинку. Коли б щось трапилось, Оксанка і Дмитрик завжди могли побігти до нього, а детектив Ниточка кожну хвилину міг зійти вниз скрипучими

дерев'яними сходами на розвідку... Але догляд за дітьми з чайником під пахвою був би дуже незручним.

Детектив Ниточка зітхнув, поставив чайник і вийшов з агентства «Рожеві Окуляри».

На превелике здивування Ниточки, під дверима квартири Оксанки і Дмитрика стояв розлючений детектив Мартв'як. Він гатив у двері кулаком. Обличчя у нього було таке, наче Мартв'як хотів когось розірвати на шматки.

- Що ви чините? - запитав детектив Ниточка.

Детектив Мартв'як роздратовано поглянув на конкурента. Він зневажливо закопилів губи і вже хотів сказати щось образливе, але в останню мить чоловіка наче щось стримало. Потім він байдуже відвернувся і продовжив свою справу. По інший бік дверей чувся якийсь шурхіт, однак ніхто не відчиняв.

- Я ще раз питаю, що ви тут робите?! - детектив Ниточка схопив детектива Мартв'яка за руку.

- Заберіть негайно руки! - гаркнув Мартв'як, вириваючись. - І не лізьте не в свої справи!

- Це мої справи! - з притиском сказав детектив Ниточка і став між дверима і Мартв'яком. - Батьки попросили мене доглянути за дітьми!

Детектив Мартв'як підніс кулак - хоча невідомо, чи для того, щоб знову постукати в двері, чи для того, щоб ударити детектива Ниточку. Однак у цей момент з квартири навпроти виглянула пані Ричай, вчителька української мови (відколи Мартв'як звинуватив жінку у крадіжці квітів, вона його щиро зневажала).

- Гарно ж ви за ними доглядаєте! - буркнув детектив Мартв'як, опускаючи кулак. - Котресь із цих шмаркачів постійно бігає під вікнами мого офісу! Стрибає у калюжі, оббризкує мені вікна, а зараз жодне не хоче визнати своєї вини... Відчиніть негайно! - викрикнув Мартв'як через плече Ниточки у бік зачиненої квартири.

- Припиніть, нарешті, зчиняти галас або я викличу міліцію! - розлютилась пані Ричай. - Якби ви стояли під моїми дверима, я теж не відчинила б!

- Ви тільки подивіться, які ми вразливі! - пробурчав Мартв'як, але суворий погляд детектива Ниточки, певно, справив враження, бо він тільки пробубнів щось під ніс і покрокував у свій підвал. Лише коли затихли його кроки, Оксанка і Дмитрик наважились виглянути.

- Хто з вас бігав по калюжах? - запитав детектив Ниточка.

Діти переглянулись, але так і не промовили ні слова.

- Так... Тоді залишається тільки одне... - детектив Ниточка поглянув на їхні ноги. Ані колготки Оксанки, ані шкарпетки Дмитрика не справляли враження мокрих. Щоправда, вони запросто могли їх перевдягти.

- Гаразд, не хочете, то й не кажіть, за мить я й так знатиму, як було насправді. Чи пані могла б позичити мені термометр? - звернувся детектив до пані Ричай, а потім знову поглянув на дітей. - Ви теж принесіть термометр, знадобляться два.

Наступної миті Оксанка і Дмитрик сиділи нерухомо під прискіпливим поглядом детектива Ниточки і міряли температуру. Через сім хвилин все було зрозуміло.

- Тридцять шість і шість, - бубнів детектив Ниточка, забираючи від Оксанки термометр. - Правильно, здоров'я тобі не позичати. А ти? - звернувся до Дмитрика. - Та-а-а-к!... - засвистів із подивом. - Тридцять сім і п'ять! Браво, температура - і досить велика! Отже, вже знаємо, хто бігав по калюжах. Чи я не правий?

Дмитрик неохоче кивнув. Секунду вагався: чи не побігти у ванну і не приховати гіркий сироп від застуди, але передумав. Спробуй щось приховати від детектива Ниточки!

Як, на твою думку, детектив Ниточка здогадався, що саме Дмитрик, а не Оксанка, стрибав по калюжах?

Загадка восьма, або Чому тут так темно?!

Детектив Ниточка повертався з прогулянки, коли його зупинила пані Маєвська з першого поверху. Її засмучене обличчя настільки не відповідало сонячному весняному дню, що детективу Ниточці здалося, ніби знову прийшла зима. Але ж хіба це можливо в таку пору?

- Мартв'як хоче мене вбити... - прошипіла пані Маєвська, озираючись навкруги.

Детектив Ниточка аж занімів. Щоправда, не можна було сказати, що він симпатизував детективу Мартв'яку (хоча б тому, що його детективне агентство «Чорновидець» відбирало клієнтів детективного агентства «Рожеві Окуляри»), однак у те, що Мартв'як хоче вбити пані Маєвську, детектив Ниточка не міг повірити. Та й з якого дива він мав у таке вірити?

- Хочу відібрати мою квартиру, - пояснила пані Маєвська. - Ще зимою благав мене її продати. Каже, що у підвалі йому мало місця для офісу. А я й не думаю нікуди переїжджати! Живу тут тридцять років! Крім того, нещодавно перед моїми вікнами посадили два деревця, і стало справді гарненько! Хіба б це було мудро - кудись зараз перебиратись...

Детектив Ниточка дивився на пані Маєвську, нічого не розуміючи.

- І ви знаєте, Мартв'як вирішив мене отруїти, - продовжувала пані Маєвська. - Я так думаю, що він впускає мені у квартиру якийсь газ. Адже його офіс якраз під моєю квартирою. Хіба ж проблема в такому разі зробити маленьку дірочку у стелі, правда?

Детектив дипломатично відкашлявся. Образ Мартв'яка, який робить дірку у власній стелі, видався йому настільки кумедним, що Ниточка мало не пирснув зі сміху.

- І саме через цю дірку він і впускає якийсь газ. - Пані Маєвська була дуже схвильована. - Ще її не знайшла, але обов'язково знайду! І тоді...

- А звідки знаєте, що це саме газ? - перебив її детектив Ниточка. - Ви відчули щось дивне у повітрі?

- Та що ви?! - пані Маєвська подивилась на детектива Ниточку так, наче в нього бракувало клепки. - Він не такий дурний! Впускає мені газ без запаху! Але я помітила, що вдома бачу гірше, ніж завжди. Стало наче темніше. Надворі ні - там мене не отруїти! А вдома таки темніше! І з кожним днем стає гірше!

Детектив Ниточка зітхнув.

- Далеко від вашого вікна ростуть ці дерева? - запитав він.

- Близько, - сказала пані Маєвська. - Але як це стосується справи?
- Безпосередньо! - детектив Ниточка поглянув на газон, на якому тільки-но розцвіли квіти. - Через два-три тижні у вашій квартирі буде ще темніше. Я хотів би звинуватити Мартв'яка, але цього разу головною підозрюваною є... весна!

Детектив Ниточка і цього разу не помилився. Як ти гадаєш, чому через два-три тижні в квартирі пані Маєвської буде ще темніше, ніж зараз?

Загадка дев'яга, або Обережно - фрукти!

Детектив Ниточка рідко нудьгує. Навіть тоді, коли не відгадує ніяких загадок.

Чим же займається він у вільний час?

Ого! Багато чим! Наприклад, доглядає кактус, про який спокійно можна сказати, що він є справжньою прикрасою мікроскопічного детективного агентства «Рожеві Окуляри». Доглядає детектив Ниточка його дуже старанно, адже це - єдина зброя, якою він час від часу користується (важко навіть порахувати, скільки разів цей кактус захистив детектива від злочинців!).

Що ще робить детектив Ниточка, коли немає роботи?

Із задоволенням грає в шахи. Перше, що впадає в очі відвідувачу агентства «Рожеві Окуляри», це круглий столик з намальованою поверх шахівницею. Детектив Ниточка обоюдно розставляє на ній фігури, а потім проводити сам з собою запеклі шахові бої. На жаль, деякі фігури вже давно загубилися, і детектив Ниточка змушений замінювати їх шоколадними цукерками (їх, на щастя, ніколи не бракує, адже діти, які часто доручають Ниточці розгадування загадок, постійно приносять йому солодощі).

Однак шоколадні цукерки мають вади. По-перше, від них росте живіт (а, як відомо, агентство «Рожеві Окуляри» - маленьке, і коли б детектив Ниточка потовстішав хоча б на декілька кілограмів, то, мабуть, уже б не помістився в агентстві). По-друге, після цукерок треба чистити зуби, інакше вони зіпсуються (а що це за детектив, у якого болять зуби?). А по-третє, вже багато разів траплялось, що сидячи над партією в шахи, детектив Ниточка, задумавшись над чимось, з'їдав одну за одною всі цукерки - і тільки за хвилину помічав, що таким чином з'їв половину своїх пішаків та королеву з королем суперника. Тобто вже не можна було закінчити партію і зрозуміти, хто переміг - детектив Ниточка чи, може,

детектив Ниточка (як ми вже згадували, детектив Ниточка найчастіше грав сам із собою). Отже, шоколадні цукерки не найкраще підходили на роль шахових фігурок, але поки детектив не вигідає кращого способу, його живіт, його зуби і його нерви будуть у небезпеці.

Чим ще детектив Ниточка займається у вільну від обов'язків хвилину? Та, хоча б...

Хвилинку, хвилиночку, на цьому поки що зупинимось! Саме хтось настирливо стукає у двері агентства «Рожеві Окуляри», і зараз не час для пустопорожніх розмов: обов'язки кличуть!

- Прошу! - гукнув детектив Ниточка, поспішно проковтнувши шоколадні цукерки з марципаном, а точніше, одну цукерку і одного пішака, бо те, що йому здавалося шоколадною цукеркою, виявилось справжнісінькою дерев'яною шаховою фігуркою.

Двері відчинились, і детектив Ниточка побачив за ними зблідле обличчя пані Маєвської з першого поверху.

- Рятуйте!.. - зойкнула пані Маєвська. - Мартв'як знов хоче мене отруїти!

- Як це «знов?» - здивувався детектив Ниточка. - Адже попереднього разу виявилось, що Мартв'як зовсім не хотів вас отруїти, вам тільки так здалося.

Однак слова детектива Ниточки не справили на пані Маєвську жодного враження - вона важко обперлась об двері і чомусь схопилась за живіт.

- Але він справді хоче мене отруїти... - застогнала пані Маєвська. - І певно, цього разу йому це вдалося. А допомогли йому ці розбишаки з третього поверху.

- Оксанка і Дмитрик?! - запитав вражений детектив Ниточка.

- Так, - просопіла пані Маєвська. - Вони з ним у змові. Пригостили мене отруєним виноградом.

Детектив Ниточка не вірив своїм вухам. Оксанка і Дмитрик у змові з детективом Мартв'яком?! Неможливо!

- Будь ласка, посидьте в мене хвилинку, я зараз! - сказав детектив Ниточка, вибігаючи з агентства. - Дізнаюсь, що й до чого.
Оксанка і Дмитрик якраз гралися біля турніка. Щоправда, слово «грались» у цьому випадку не є найв-лучнішим, адже вони просто стояли з кислим виразом обличчя. Дмитрик у руці тримав майже доїдене гроно винограду. Оксанка була бліда і нервово переступала з ноги на ногу.
- Де ви взяли цей виноград?! - вигукнув детектив. - У Мартв'яка?!
- Та ви що? - Дмитрик здивовано подивився на детектива Ниточку. - Відколи Мартв'як роздає виноград?
- Тоді звідки?! - розпитував далі детектив Ниточка.
- З базару... - буркнула Оксанка.
Детектив Ниточка взяв у Дмитрика гроно. Виноград зовсім не виглядав підозріло. Однак щось з ними було негаразд. От тільки що?
- Коли ви його купили? - раптом запитав детектив Ниточка.
- Та щойно, - відповів Дмитрик, одночасно хапаючись за живіт. - Приблизно десять хвилин тому.
- А коли поверталися з базару, чи ви зазирали додому? - допитувався детектив Ниточка. - Чи ще ні?
- Ще ні, - зойкнула Оксанка. - Але я вже піду, тому що... - однак не договорила, тільки побігла до під'їзду.
Детектив допитливо подивився на Дмитрика.
- Добре себе почуваєш? - запитав Ниточка.
- Не найкраще, - Дмитрик скривився. - Вибачте... чи можу скористатись вашим туалетом? Оксанка, мабуть, зараз не пустить мене до нашого...
Детектив Ниточка відкашлявся, намагаючись приховати посмішку.
- Мій туалет, певно, вже зайняла пані Маєвська, - сказав він. - Зрештою, іди подивись, а я у цей час сходжу в аптеку по вугілля.
Як і передбачив детектив Ниточка, детектив Мартв'як і цього разу не завинив. Це не він отруїв пані Маєвську і дітей - власне, ніхто цього не зробив. Отже, що ж трапилось? І чому детектив Ниточка пішов до аптеки по вугілля?

Загадка десята, або Чому ж так біло?!

Детективу Ниточці з самого ранку докучав нежить. Він то чхав, то витирив ніс - і вже все йому набридло! Це ж треба було таке вигадати - застудитись у середині травня?!

Ниточка саме простягав руку за наступною носовою серветкою, як раптом почув стук у двері.

- Прошу! - мовив детектив.

Двері відчинилися, і на порозі з'явилася маленька Іванка з першого поверху. Вигляд у неї був дуже переляканий.

- Що трапилось? - запитав детектив Ниточка.

- Юхим Тимофійович буде злий... - сказала, затинаючись, Іванка.

Детектив Ниточка здивовано поглянув на дівчинку. Про що, врешті-решт, йдеться?

- Я зовсім не хотіла, щоб уже зараз пішов сніг, - із запалом пояснювала Іванка. - І це неправда, що не люблю весну! Люблю! Тільки більше мені подобається літо, адже тоді можна купатись! І зима, тому що можна кататися на санчатах! Але весну теж люблю, справді! А вона собі пішла! - і раптом Іванка гірко заплакала.

Детектив Ниточка стривожено подивився на неї. На мить він навіть забув про нестерпний нежить.

- Нічого не розумію, - пробурмотів нарешті детектив Ниточка.

- Вчора... надворі... - схлипувала Іванка, - ми говорили... про пори... року... - і за хвилинку все розказала детективу Ниточці.

Що разом з Дмитриком і Оксанкою міркували, яка пора року є найкращою, і що не могли довго вирішити. Тоді вигадали тягти жеребок, і їм випала зима. Потім вони почали чарувати, щоб зима повернулась, а

тоді прийшов двірник Юхим і сказав, що він не любить зиму, бо зимою йому постійно доводиться розчищати доріжки від снігу. А сьогодні вранці Іванка прокинулася, виглянула у вікно і перелякалась, тому що у дворі біло, отже, мабуть, чари подіяли, і весна, ображена, пішла собі. І це, напевне, все через неї, Іванку, бо ж вона найбільше чарувала!

Детектив Ниточка мовчки піднявся, обійшов заплакану Іванку і виглянув у вікно. Справді, подвір'я вкрилося чимось білим. Обличчя двірника, який стояв під тополею, було роздратоване.

Детектив Ниточка пирснув зі сміху.

- Так-так, принаймні, вже знаю, звідки цей нежить, - сказав за хвилину. - Мабуть, уночі був сильний вітер.

Іванка подивилася на нього, мало що розуміючи.

- Це все через мене, правда?

- Ні, - похитав головою детектив Ниточка.

- Тоді через кого? - здивувалась Іванка. - Через Оксанку і Дмитрика?

- Теж ні, - детектив Ниточка поліз у кишеню за серветкою. - Через тополю.

- Через тополю?! - Іванка завмерла. - Вона також вміє чарувати?

Але єдине, що почула у відповідь, - голосне чхання.

Звичайно, тополі не вміють чарувати, - принаймні, нічого про це не відомо. Однак їм не потрібні чари, щоб усе довкола зробити білим. Як гадаєш, чому?

Загадка одинадцята, або Що трапилося з одягом Юхима Тимофійовича?

Дорослі настільки рідко звертаються до детектива Ниточки з проханням вирішити якусь проблему, що коли це трапляється, наш відважний герой деякий час не може прийти до тями від здивування. Але не тоді, коли в двері детективного агентства «Рожеві Окуляри» стукає Юхим Тимофійович, симпатичний двірник, який дбає про будинок і подвір'я. Дядько Юхим уже не раз користувався послугами детектива Ниточки, і один до одного вони вже встигли звикнути.

- Якесь проблеми? - запитав детектив Ниточка, відчиняючи двері. Юхим Тимофійович, пам'ятаючи про тісноту, притаманну агентству детектива Ниточки, навіть не спробував зайти до кімнати. Тим паче, що останнім часом йому важко було залізти бодай у що-небудь, а особливо у штани.

- Боюсь, що так... - пробурмотів, витираючи спітнілий лоб. - Хтось, мабуть, пожартував з мене.

Детектив Ниточка уважно на нього подивився. Юхим Тимофійович, вочевидь, важко переносив червневу спеку: був спітнілим, а судячи з нервовості, з якою поглинав чіпси, ще й напруженим. Крім того, він здався детективу Ниточці опухлим - мабуть, внаслідок якоїсь алергії. А може, це просто омана?

- Як це - пожартував? - зацікавився детектив Ниточка.

- Не знаю, як це і пояснити, - почав розчервонілий Юхим Тимофійович. - Маю проблему з одягом. Спочатку я підозрював, що це моя дружина так жартує з мене, але ні, це зовсім не в її стилі. Сам уже не знаю, що й думати...

Юхим Тимофійович замовк, а за хвилину, - напевно, щоб приховати збентеження, - відкрив наступну упаковку чіпсів.

- Проблема з одягом? - допитувався детектив Ниточка.

- Угу, - Юхим Тимофійович нервово кивнув. - Стало тепло, і я подумав: «Дістану літній одяг». Дивлюсь, усе мале! Наче хтось спеціально звужив мені кожну сорочку, кожні штани - все! Я просто у відчаї! - Юхим Тимофійович прикусив губу і зім'яв порожню упаковку від чіпсів.

Детектив Ниточка здивовано подивився на нього:

- Але ж я детектив, а не кравець! Я не зможу розшити вам штани!

- Але, може, хоча б відгадаєте, - не здавався Юхим Тимофійович, - хто і чому вирішив так зі мною пожартувати і звужити весь мій літній одяг?! Або це просто дурний жарт, або... - Юхим Тимофійович замовк.

- Або? - поквапив його детектив Ниточка.

- Або це попередження! - раптом злякано прошепотів двірник.

Детектив Ниточка ще раз подивився на Юхима Тимофійовича, а потім... вибухнув гучним сміхом.

- Чого це ви? - ображено запитав двірник. - А я вас ще захищав, говорив, що ви не такий божевільний, яким здаєтеся на перший погляд!

- Вибачте! - мовив детектив Ниточка. - Я не міг стриматися. Це від радості! Просто... я розгадав вашу загадку.

Юхим Тимофійович аж завмер на місці.

- Неможливо, - пробелькотів за хвилину. - Отже, що це таке: жарт чи попередження?!

- Швидше попередження, - сказав детектив Ниточка.

- Я так і знав! - крикнув Юхим Тимофійович. - Хто мені погрожує?! Хто?!

- Думаю, що це ви самі собі загрожуєте, - сказав детектив Ниточка. - Точніше, погрожує вам ваш організм.

Запанувала тиша.

Юхим Тимофійович дивився на детектива Ниточку з таким обличчям, наче хотів сказати: «От божевільний!»

- А зуби у вас не болять? - несподівано запитав детектив Ниточка.

- Болять, - обережно відповів Юхим Тимофійович.

- От бачите! - детектив Ниточка був собою задоволений. - Ще трішки чіпсів, і ви не лише не поміститесь у жодний одяг, а і втратите кілька зубів. Смачного!

Залишивши Юхима Тимофійовича, детектив Ниточка покрокував на базар за яблуками.

Звідки така впевненість детектива Ниточки, що ніхто не пожартував з Юхима Тимофійовича? І що мають спільного зуби з чіпсами? Напевно, ти вже знаєш відповідь?

Загадка дванадцята, або Хто проколов м'яч?

Як упізнати детектива на пляжі? Звичайно, завдяки збільшуваному склу. Детектив Ниточка не розлучається з ним навіть тоді, коли іде плавати. Тим паче, що скло можна використати по-різному. Наприклад, воно чудово підходить для того, щоб відганяти медуз, а шпроти, якщо дивитися на них крізь збільшуване скло, виглядають, як акули. Одне слово, таке чарівне скло перетворює кожне купання на дивовижну, захоплюючу пригоду. А ще, якщо дуже необхідно, цю річ можна без проблем використати як весло. Детектив Ниточка обожнює, сидячи у надувному рятувальному крузі, завзято гребти то в один, то в інший бік. Тоді виходить кружляння, наче на каруселі. Це так весело!

Є ще одна причина, через яку детектив Ниточка не розлучається зі збільшувальним склом на пляжі. Адже саме завдяки йому всі довкола знають, що детектив Ниточка - це справжній детектив. Хоча, може, і не всі... Дорослі вважають, що детектив Ниточка просто божевільний. А от у дітей немає ні найменшого сумніву, що детектив Ниточка - це справжнісінький детектив, і крапка! Тому, як тільки щось відбувається, відразу біжать до нього. Так було і цього разу.

- Маю для вас завдання... - тихенько сказав хлопчик, наближаючись до місця, де засмагав детектив Ниточка. - Треба зловити небезпечного злісного злочинця!

Детектив Ниточка розплющив одне око і подивився з цікавістю на хлопця. Небезпечний злісний злочинець - це якраз те, що треба!

- Невідомо, як виглядає... - прошепотів хлопець, тривожно озируючись навкруги. - Можливо, навіть невидимка. Нишком підкрадається і пробиває всі надувні іграшки! Круги, матраци - все! Знищив мені вже два м'ячі! Ось бачите, татові довелося купити третій.

Детектив Ниточка глянув на товстого чоловіка, який, шкандибаючи пляжем, надував кольоровий м'яч. Був спітнілий і червоний - мабуть, вже досить йому було сидіти на сонці...

- Знайдіть його, будь ласка!.. - хлопець поглянув на детектива Ниточку з надією. - Я стовідсотково знаю, що батько відмовиться купувати мені четвертий м'яч...

Детектив Ниточка сів і почав уважно роздивлятися навколо себе. Товстий чоловік вже ліг на ковдру, біля нього лежав надутий м'яч. Довкола панував веселий гамір - аж важко було повірити, що десь тут причаївся злочинець.

Однак детектив Ниточка насупив брови. Якась здогадка почала крутитися в голові. І раптом...

- Бабах!!! - лопнув його рятувальний круг.

- Він десь поряд! - скрикнув хлопець. - Треба його заарештувати!

Але детектив Ниточка навіть не підвівся, а тільки зітхнув. А потім дістав збільшуваче скло, щоб краще придивитися до тріщини.

- Мені довелося би заарештувати сонце, - промовив детектив за хвилинку.

- Як це? - здивувався хлопець.

- Сонце, - повторив детектив Ниточка. - Це вчинок сонця!

Хлопець від здивування роззявив рота. На секундочку в нього склалося враження, що детектив Ниточка збожеволів. Однак детектив Ниточка не помилявся і цього разу...

Як ти гадаєш, чому детектив Ниточка вважає, що саме сонце і є таємничим злочинцем, який пробиває надувні іграшки на пляжі?

Загадка тринадцята, або Хто зіпсував повітряного змія?

Це тільки на перший погляд здається, що канікули для детектива Ниточки - час відпочинку. Насправді, де б він тільки не був, повсюди відчуває себе, як на роботі, адже скрізь ховаються таємниці й загадки. Саме з цієї причини, коли детектив Ниточка вирушає відпочивати в наметі, він завжди прихоплює табличку з написом: «Детективне агентство «Рожеві Окуляри» (табличку, яка переважно висить на дверях його малесенького агентства). Крім таблички, детектив Ниточка бере також скла-даний стілець (один із двох, які має) для рибалки, електричний чайник (той самий зламаний - справного було б шкода для намету), круглий столик з намальованою поверх шахівницею (без фігур, вони могли б загубитись), а також кактус у горщику (іншої зброї детектив не має).

Дехто дивується, навіщо детектив Ниточка тягне це все з собою?

Відповідь дуже проста. Оскільки горище, на якому розташоване детективне агентство Ниточки, не набагато більше, ніж його намет, детектив Ниточка у кожному місці може почуватися майже як удома. А всі знають, що в гостях добре, але вдома краще.

Цього разу детектива Ниточку занесло аж на озеро. Розклав свій мікроскопічний намет, посеред нього поставив столик, біля столика - стільчик, біля стільця - чайник, біля чайника - горщик з кактусом (кактус завжди добре мати під рукою), а при вході повісив табличку з написом: «Детективне агентство «Рожеві окуляри» - і вже практично був готовий,

щоб провести тут канікули. Адже все, що залишилося - це чекати розвитку подій.

І справді - довго чекати детективу Ниточці не довелось.

- Хто це зробив?! - розбудило його вранці верещання якогось хлопця. Детектив Ниточка тихенько виглянув з намету. Про всяк випадок простяг руку до горщика з кактусом, однак це була зайва обережність - нічого йому не загрожувало. За кілька метрів - зовсім поруч з одноповерховим будинком, у якому спали діти з табору, стояв навколішки хлопець. Навіть з такої відстані було видно сльози на його очах. Перед хлопцем у траві лежало щось, що нагадувало повітряного змія.

- Що трапилось? - запитав детектив Ниточка, вибираючись із намету.

- Мій повітряний змій... - зойкнув хлопець. - Я робив його весь вечір! З дощочок і паперу! Сьогодні конкурс! І ось - хтось його полив водою! Навмисне, щоб папір промок і розірвався! Адже дощу вночі не було, я знаю! А ось дірка... і тут... і біля мотузки... - хлопець був дуже пригнічений.

Детектив Ниточка насупив брови: «Гм, цікаво! »

- Якби я тільки дізнався, хто це зробив! - вигукнув хлопець. - Я б...

- Т-с-с! - детектив Ниточка приклав палець до губ. -Знаю, хто тут провинився. Ти! - детектив Ниточка посміхнувся.

Хлопець аж завмер.

- Невже ви гадаєте, що я б навмисне намочив свого повітряного змія?!

- Ніхто його не намочив, - детектив Ниточка тільки знизав плечима. - Але хтось забув його сховати на ніч до будинку. Цього виявилось достатньо.

Як ти гадаєш, через що повітряний змій виявився вранці мокрим?

Загадка чотирнадцята, або Обережно - гаряче!!!

Детектив Ниточка уважно придивлявся до змін, які за недовгий час відбулись у дворі. Зміни, необхідно додати, були пов'язані з діяльністю детектива Мартв'яка. Детективне агентство «Чорновидець», що конкурувало з «Рожевими Окулярами», несподівано почало не поміщатись у підвалі (де досі було його місце). Це зовсім не означає, що Мартв'як взяв когось на роботу, зовсім ні. Просто з кожним тижнем Мартв'як почувався дедалі впевненіше.

Першою ознакою було те, що біля воріт будинку з'явився рекламний стенд чорного кольору з написом: «Детектив Мартв'як тобі допоможе. Інші тебе тільки розсмішать».

Другою - стрілки на тротуарі, які всіх спрямовували під двері «Чорновидця».

Третьою - видалення зі списку мешканців інформації про агентство «Рожеві Окуляри» (звичайно, детектив Ниточка не був упевнений на сто відсотків, що це вчинок Мартв'яка, але кому іншому було б це на користь?).

Але й це ще не все. Сонце, яке від неділі почало все дужче припикати, виманило Мартв'яка з його темної кімнатки - дедалі частіше можна було його побачити на дерев'яній лавочці, що стояла під тополею. Сидів він там з пляшкою пива у руці, гріючи на сонці велике пузо та похмуро дивлячись на дітей, які гралися неподалік.

Одного разу, що дуже здивувало двірника Юхима Тимофійовича, Мартв'як заявив, що не може більше дивитися на облуплені гойдалки, драбинки та каруселі й що він вирішив їх пофарбувати. Юхим Тимофійович, звісно ж, погодився. Чому б це він мав не погодитися? Яким же великим було його здивування, коли наступного дня побачив, що і гойдалки, і драбинки, і каруселі були перефарбовані - але в чорний колір!

- У мене не було іншої фарби, - пояснив Мартв'як. - А крім того, це гарний колір, - і він одягнув сонцезахисні окуляри і пішов до лавочки. Так лавочка перетворилася на другий офіс детекти ва Мартв'яка. Їв на лавочці, пив на лавочці, дрімав на лавочці, на лавочці приймав замовників. Мабуть, узагалі не покидав би лавочки, але часом був змушений це зробити, хоча б тому, щоб піти... зрозуміло куди, правда? Або ж для того, щоб облитися холодною водою. Повертався потім мокрий і неохайний, а діти, коли його бачили, розбігалися хто куди. Колись детектив Мартв'як придумав таке: щоб не гаяти часу та не спускатись у підвал, можна приймати душ прямо у дворі - звичайно, в одязі, все ж таки люди довкола. Притягнув звідкись величезну металеву бочку, припаяв до неї кран і металеві ніжки (настільки довгі, щоб міг спокійно зайти під бочку), все пофарбував (зрозуміло, у який колір? Саме так, у чорний!), а потім наповнив бочку водою і з гордістю подивився на свою роботу. Вже давно так багато не працював, тому сьогодні

витагнувся з полегшенням на лавочці, заплющив очі і заснув на сонці, наче немовля.

- Хто вам дозволив це поставити у дворі?! - розбудив його через деякий час Юхим Тимофійович.

- Я сам собі дозволив, - буркнув ще сонний Мартв'як.

- А якщо ця бочка на когось перевернеться?! - детектив Ниточка підійшов до дядька Юхима. - Досить, щоб одна з лапок не витримала, і трапиться лихо!

Мартв'як похмуро глянув на детектива Ниточку.

- Займіться краще своїми справами! У вас теж ноги, як ниточки, а якось не перекидаєтесь!

Детектив Ниточка був приголомшений. Ще не встиг нічого сказати, а Мартв'як уже підвівся, потягнувся і, не звертаючи уваги ні на Юхима Тимофійовича, ні на детектива Ниточку, підійшов до бочки, відкрив кран і...

- А-а-а-а! - почувлось його верещання. - Гаряча!!! Окріп!

Юхим Тимофійович і детектив Ниточка переглянулись і засміялися.

Мартв'як бігав по двору, махав руками та верещав.

- Гадаєш, це смішно?! - розлючено крикнув, зупиняючись перед детективом Ниточкою.

- Так, - запевнив його детектив Ниточка.

- За обливання окропом можна потрапити за ґрати, - прошипів Мартв'як. - І потрапиш туди, я вже постараюсь!

Детектив Ниточка співчутливо подивився на Мартв'яка.

- Ми не переходили на «ти», це по-перше, - спокійно сказав він. - А по-друге, це не я вас облив, ви самі це зробили!

- Але хтось мусив налити цього окропу?! - розлютився ще дужче Мартв'як.

- Звичайно, це також зробили ви, - детектив Ниточка знизав плечима.

Мартв'як аж замовк від досади! Він звик, що сам бреше людям в очі, але щоб навпаки! А тут - будь ласка...

- Я не ідіот! - крикнув. - Наливав холодну воду, а не гарячу! Хтось мусив її вилити, а потім наповнити бочку окропом!

- Ніхто її не виливав, - відповів детектив Ниточка. - Це та ж вода.

Тут і Юхим Тимофійович подивився на детектива Ниточку з подивом.

- Але хтось її, мабуть, підігрів? - невпевнено запитав двірник. - Може, розклав вогонь або... сам не знаю...

- Це правда, хтось її підігрів, - детектив Ниточка кивнув головою. -

Мартв'як. Але йому не потрібен вогонь. Вистачило цього! - і показав на банку з-під чорної фарби, у якій так і залишився засохлий пензлик.

Юхим Тимофійович і Мартв'як подивились на детектива Ниточку, як на божевільного. Але потроху таки починали щось розуміти...

Чи ти вже знаєш, яким чином вода, налита у бочку, стала гарячою?

Загадка п'ятнадцята, або Хто вкрав велосипед детектива Ниточки?!

Попри те, що багато хто (насамперед діти) стверджує, що детектив Ниточка - це найкращий детектив у світі, деяких загадок навіть він не вміє розплутати. Яких? Різних. Востаннє, наприклад, детектив Ниточка ніяк не міг зрозуміти, звідки на його банківському рахунку взялися гроші. Не було їх, а зараз є. Звичайно, це проблема, з якою детектив Ниточка хотів би стикатися якнайчастіше, але загадка залишається загадкою.

Несподіваний приплив грошей (хоч і не таких великих) дозволив детективу Ниточці здійснити одну з його найдавніших мрій. Детектив Ниточка завжди мріяв мати велосипед. Не машину, не потяг, а саме велосипед. Мав його, коли ще був дитиною, але ніколи не був власником велосипеда, коли вже був дорослим. Часто уявляв собі, що на велосипеді мчить назустріч якійсь таємниці, і така картина викликала в нього щире захоплення. А зараз мрія могла стати реальністю! Оце так радість! Грошей на рахунку було не так багато, щоб купити новий велосипед, але, на думку детектива Ниточки, це навіть краще - старі велосипеди працюють надійніше, ніж нові, тому що їздити вже вміють. Невдовзі детектив Ниточка надивився велосипед на ринку зі старими речами. Як він упізнав, що саме це - велосипед його мрії? Завдяки дзвонику. Прикручений до керма дзвоник був великим, як тарілка - і саме це справило враження на детектива Ниточку. Загалом велосипед був доволі дивний - принаймні нічим не нагадував сучасні велосипеди, яких зараз на вулицях дуже багато. Це, звичайно, було на його користь - детектив Ниточка завжди хотів мати велосипед, який привертає до себе увагу. А цей справді привертав. Якби такого не було, детектив Ниточка, напевне, не помітив би цього велосипеда. А таки ж помітив! Отже, можна підозрювати, що й інші звернуть на нього увагу - тим паче, що вже давно ніхто колеса не змащував, і коли детектив на ньому їхав, велосипед жахливо пищав. Детектив Ниточка був у захваті від цього пищання - складалося враження, що це сигнал якоїсь важливої служби - детективної допомоги. Велосипед привертав до себе увагу вже здалеку. Коли детектив Ниточка заїхав на ньому у двір, він справив на всіх неабияке враження. Люди приходили подивитися на нове придбання детектива. Роздивлялись, рахували механізми перемикування передач

(нараховали дві), перевіряли гальма (передусім підшви чобіт детектива Ниточки), міркували, як полагодити передній ліхтар (детектив Ниточка стверджував, що замінить його свічкою), сідали на багажник, піднімали заднє колесо і крутили педалі, обстукували іржу з ланцюга і вітали детектива Ниточку з покупкою. Усі, за винятком детектива Мартв'яка. Мартв'як дивився на метушню у дворі з презирством і співчуттям - він також мріяв про засіб пересування, але не такий. Мріяв про чорний спортивний «БМВ», яким міг би обганяти всі велосипеди і машини на світі (але поки що мав тільки зламаного «Фіата», який стояв у гаражі, і нічого не віщувало, що найближчим часом детектив знайде гроші хоча б на його ремонт).

У житті детектива Ниточки розпочалася нова епоха - епоха двох коліс. Кожного дня він закочував штани (щоб, бува, не вкрутились у ланцюг) і

об'їжджав «свій район» (так він називав декілька сусідніх вулиць, парк і базарчик). Ниточка вітався зі знайомими, суворо зиркав на собак, які осмілювалися гарчати, придивлявся до хуліганів, які заливалися сміхом, коли бачили велосипед детектива Ниточки - і взагалі, з задоволенням катався.

Звичайно, в агентстві «Рожеві Окуляри» було надто мало місця, щоб тримати там велосипед. Крім того, заносити його на шостий поверх було занадто складно для детектива Ниточки. Проблему цю нашому герою допоміг вирішити Юхим Тимофійович.

- Пане Ниточко, - сказав він, - може, ваш велосипед варто припинати до поручнів сходів на першому поверсі?

- Як це - «припинати?» - здивувався детектив Ниточка.

- Як це, як це? - цього разу здивувався Юхим Тимофійович. - Детективу, мабуть, не треба пояснювати, що на світі існують злодії?

Справді, про це детектив Ниточка навіть не подумав. Сама лише думка про те, що хтось міг би вкрасти його улюблений велосипед, дуже злякала детектива Ниточку. Щоправда, на думку Оксанки і Дмитрика, ніхто не був би настільки дурний, щоб красти велосипед у детектива, але він вирішив про всяк випадок свій транспорт застрахувати. Купив товсту мотузку і прив'язував нею велосипед кожного разу, коли повертався додому.

- А може, було б краще купити спеціальний замок для велосипедів? - запитав Дмитрик.

- Це вже занадто, - відповів детектив Ниточка.

Через кілька днів виявилось, що Дмитрик мав рацію. День почався як завжди, тобто зі сходу сонця, а потім все відбувалось немов за планом.

Діти гралися на дитячому майданчику, їхні мами заплющували очі і підставляли обличчя сонцю, пані Маєвська на балконі поливала квіти, Мартв'як - за своєю звичкою - сидів на лавочці лише в трусах і зашивав штани, Юхим Тимофійович замітав двір, сороки галасували, собаки гавкали, коти нявкали - і все було так, як і повинно бути. За одним винятком. Там, де детектив Ниточка сподівався знайти свій велосипед, не було нічого, крім перерізаної мотузки.

- Злодії! - закричав детектив Ниточка і вибіг у двір.

Якщо, однак, намірявся побачити десь за деревом прихованого злодія на велосипеді, то помилявся.

- Годину тому ще тут стояв, - сказав здивований Юхим Тимофійович.

- Я ж попереджував! - промовив з гіркотою в голосі Дмитрик. - Але дитину ніколи ніхто не слухає.

Детектив Ниточка з жалем, але все-таки мусив визнати його правоту. Однак на відчай не було часу. Інстинкт детектива підказував йому, що злодій не може бути далеко, що відгадка десь поруч. Детектив насупив брови і почав ходити у дворі туди-сюди, туди-сюди...

- Тут ви велосипеда не знайдете! - нервував Дмитрик. - Треба іти на базар, може, злодій захоче його продати?!

- Або в парк, - підтримала брата Оксанка. - Може, велосипед захований у кущах?

Однак детектив Ниточка тільки приклав палець до губ і сказав:

- Тс-с-с! - діти замовкли. Дивилися на нього то з подивом, то зі співчуттям. Хто міг це зробити?

І тоді...

- Я зателефоную в міліцію! - сказав детектив Ниточка, зупиняючись перед Мартв'яком. - Сором, детективе, бути злодієм!

- Маєте докази? - гаркнув Мартв'як, уриваючи нитку, якою зашивав штани. - За такі звинувачення можна подати в суд!

- Будь ласка, - сказав спокійно детектив Ниточка. - Якщо я не правий, офіційно перед вами вибачусь і закрию «Рожеві Окуляри»!

У дворі запанувала тиша. Діти застигли на місці. Мама, які щойно засмагали, подивились на детектива Ниточку з подивом. В Юхима Тимофійовича з рук випав віник. Будинок без «Рожевих Окулярів»?! Це вже ніколи не буде цей самий будинок!

- Закриєте «Рожеві Окуляри»? - посміхнувся Мартв'як. - Добре, я згодний. Через п'ятнадцять хвилин у двір зайшли троє міліціонерів.

- Хто викликав? - запитав один із них.

- Я, - відповів детектив Ниточка.

- Що трапилось?

Детектив Ниточка тихенько щось сказав йому на вухо. Міліціонер поглянув на Мартв'яка, який саме одягав штани та іронічно посміхався.

- Гаразд... - сказав міліціонер і підійшов до Мартв'яка. - Можете нам показати свій офіс?

- А маєте дозвіл на обшук? - пробурчав Мартв'як.

- Ні, але якщо ви нічого не вчинили...

- А, добре! - перебив його Мартв'як. - Заходьте!

Детектив Ниточка остовпів. Сподівався, що Мартв'як буде робити все, щоб не пустити нікого у підвал, а виявляється інакше! Може, він все-таки не винен? Хвилинку, хвилинку, щось тут не складається...

Детектив Ниточка почав напружено міркувати.

Оскільки Мартв'як украв велосипед... так, усе ясно!

- Стійте! - крикнув детектив Ниточка. - Там нічого немає! Треба пошукати в гаражі!

- Гараж? - міліціонер поглянув на Мартв'яка, який виразно зблід.

- Так, гараж! - підтвердив детектив Ниточка. - Тут недалеко є гараж, у якому Мартв'як тримає свою машину. І мій велосипед!

- Неправда! - скрикнув Мартв'як і почав задкувати до воріт. - Він божевільний!

Але не встиг утекти, бо два міліціонери заступили йому дорогу.

- Один із нас сьогодні втратить права на детективне агентство, - сказав детектив Ниточка. - І впевнений, що це буду не я.

А потім посміхнувся до переляканих дітей, здивованого Юхима Тимофійовича, пані Ричай, яка щойно повернулась зі школи, пані Маєвської, яка стояла у вікні з лійкою у руці, мам, які сиділи довкола пісочниці - посміхнувся їм сонячно, і до всіх повернулася надія.

Так, детектив Ниточка не міг помилятися...

Адже він - найкращий детектив у світі!

Детектив Ниточка не помилявся: в гаражі Мартв'яка знайшли велосипед. Як ти гадаєш, чому детектив Ниточка підозрював саме Мартв'яка? І як він дійшов висновку, що якби Мартв'як справді вкрав велосипед, то сховав би його не в офісі, а в гаражі?

Розв'язання загадок

Загадка перша

Хто одягає шкарпетки чотири дні Жодна мама цього не витримає! Детектив Ниточка був упевнений, що шкарпетки побували в корзині для брудної білизни, у пральній машині, а може, навіть у сушарці. І мав рацію!

Загадка друга

Детектив Мартв'як займався ремонтом підвалу, де мало бути його агентство. Для ремонту потрібен цемент. А щоб розробити цемент, потрібні вода і пісок. А найпростіше - цей пісок принести з пісочниці.

Загадка третя

Пані Маєвська купила квіти, які хотіла поставити у вазу на могилі чоловіка. Увечері поставила їх на балконі. Щоб не зів'яли - налила води. Не передбачила, однак, що буде мороз. Вода замерзає вже при температурі нижче нуля. Коли вода замерзає, то збільшується в об'ємі - тобто лід, який утворюється внаслідок замерзання води, займає більше місця. Вода, яка замерзла у вазі, розірвала її зсередини. Хто не вірить, що так могло трапитись, хай наповнить скляну пляшку водою, а потім покладе її у морозильник (не забуваючи, звичайно, попросити у батьків дозволу). Так чи інакше, детектив Ниточка мав рацію - Мартв'як нікого не зловить.

Загадка четверта

Старі годинники, на відміну від годинників сучасних, які працюють на батарейках, треба заводити - інакше вони перестануть працювати. Потрібно це робити систематично, раз на добу. Дідусь Оксанки і Дмитрика, мабуть, забув про це сказати - попереднього дня ще сам завів годинник, а наступного... Що ж, наступного дня вибухнув скандал!

Загадка п'ята

Перед Новим роком на вулицях, майданах і базарах з'являються продавці ялинок. Зрозуміло, разом з ялинками. І тому деякі місця виглядають так, наче вони поросли лісом.

Загадка шоста

Навесні буває відлига. Сніг тане весь - і той, що лежить на вулицях, деревах, і той, що на дахах. Із дахів він зсувається великими пластами. Тому ранньою весною не стійте надто близько до стріх. Це може бути небезпечно!

Загадка сьома

Навесні нескладно застудитись - інколи вистачить забути шарф, а часом промочити ноги. Коли поміряли температуру, виявилось, що у Дмитрика вона підвищена. Нормальна температура здорової людини - тридцять шість і шість, а зовсім не тридцять сім і п'ять. Отже, це Дмитрик стрибав по калюжах, а не Оксанка. І тепер йому доведеться пити гіркі ліки.

Загадка восьма

Дерева, які були посаджені перед вікнами пані Маєвської, розпустили листя з першими весняними променями сонця. Щоб вони убралися в листву, потрібно трішки часу - але коли вони вже повністю зазеленіють, то перетворяться на завісу, яка захищатиме від палючих сонячних променів.

Загадка дев'ята

Оксанка і Дмитрик купили виноград на базарі - але не пішли додому його мити, а відразу стали ласувати. А фрукти перед тим, як їх їсти, треба добре помити, тому що переважно всі вони покриті невидимою плівкою різних отруйних речовин, які спричиняють... зрозуміло що, правда? А до чого тут вугілля? До того, що спеціальні чорні таблетки, які продаються в аптеці - вугілля - є чудовим лікувальним засобом у таких випадках.

Загадка десята

Навесні на гілках тополі з'являється білий пух, із яким розноситься насіння. Вистачить невеличкого вітру, щоб усе довкола було засипане цим пухом. Деякі люди, між іншим і детектив Ниточка, починають тоді страшенно чхати. Чому? Мабуть, у них алергія.

Загадка одинадцята

Чіпси дуже калорійні - нічого дивного, що Юхим Тимофійович, який їв їх так багато, не міг одягнути старий одяг. А зуби? Кожному відомо, що існуванню чіпсів найбільше радіють стоматологи. Небагато продуктів так сильно нищать зуби, як ці... гм... ласощі, які їдять майже всі.

Загадка дванадцята

Гаряче повітря займає більше місця, ніж холодне. Важко у це повірити, бо повітря не видно, але так і є. Коли залишимо надуті іграшки на сонці - наприклад, м'яч повітря всередині нагріється і внаслідок цього «потовстіє» від гарячої температури. І м'яч розірве зсередини! Тому, коли ідеш на пляж, ніколи надто сильно не надуй матраців, м'ячів та інших іграшок!

Загадка тринадцята

Повітряного змія намочила вранішня роса. Якщо папір, з якого був зроблений змій, став повністю мокрий, то, звичайно ж, він міг порватися. Порада - не залишай ніколи в траві одяг, книжки, паперові рушники і таке інше...

Загадка чотирнадцята

Чорний колір найшвидше з усіх кольорів поглинає сонячні промені. А тому й швидше нагрівається. Через це, між іншим, влітку краще не носити чорних речей. Мартв'як пофарбував металеву бочку у чорний колір. Вистачило того, що протягом кількох годин світило сонце, - і вода в бочці дуже нагрілася. Хто не вірить, хай влітку наллє води у банку, пофарбовану в чорний колір, потім її поставить на сонці, почекає декілька годин і перевірить температуру води. Вражає, правда

Загадка п'ятнадцята

Детектив Ниточка цього разу не був на сто відсотків упевнений, але деякі факти змусили його задуматися. Мартв'як, який сидів на лавочці й зашивав штани, міг їх розірвати на велосипеді. Як людина, яка не часто користується велосипедом, той, певно, навіть не подумав, що треба штани закасати. Але якщо він їхав на велосипеді, то зрозуміло, що не в офіс - тому що в офіс велосипед треба було лише знести. Найбільш імовірно було те, що Мартв'як заховав велосипед у своєму гаражі. Звичайно, міг покинути й десь по дорозі. Але детектив Ниточка мусив ризикнути.

